

LBRIS

We know
books

Alessia Blayne

ALLEGRO

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAYNE, ALESSIA

Allegro / Alessia Blayne. - Nojorid : Petale scrise, 2026

ISBN 978-630-6557-68-4

821.135.1

Editare și corectare: Marius Andrei

Design copertă: Maria Cătălina Buboc

Tehnoredactare: Tudor Neag
Adrian BuzașContact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

– Știi ceva, Arthur? Ia mai du-te drăcului!

Ies din studio, trântind ușa cu putere. M-am săturat, mi-a ajuns, să-l ia naiba pe arogantul ăsta care are impresia că doar pentru că e unul dintre artiștii care aduc un profit mare companiei, poate să se poarte ca ultimul porc cu cei din jur. Refuz să îi accept ordinele date de parcă aș fi un soldățul cuminte, doar pentru că sunt o simplă toboșară și nu-i fac ochi dulci.

Urc scările spre ușa ce se deschide spre terasa de pe acoperiș și mă apropiu de balustradă, chinuindu-mă să-mi aprind o țigară. Vântul suflă cu putere, bricheta mea nu funcționează, așa că o trântesc de pământ, răzbunându-mă pe aceasta și călcând-o repetat, imaginându-mi că e fața lui Arthur.

– Probleme în paradis, prințesă?

Mă întorc spre voce și mă încrunt. Fix de martori aveam nevoie acum, și nu orice martori, ci un alt nesuferit pupat în fund de *Under Gwynn Armour Records* doar pentru că un procent inexplicabil de adolescente s-au ținut și crede că solistul de la *Viciousness* e cel mai hot bărbat de pe planetă.

Îl privesc furioasă, deși el nu are nimic de-a face cu idiotul de Arthur, care s-a trezit că mă vrea machiată și îmbrăcată ca o păpușă Barbie la următorul concert, deși i-am zis clar că refuz să cânt la tobe în tocuri de cînșpe centimetri și la minijup. De parcă n-ar știe deja asta, cretinul!

Discuția pe care am avut-o cu vedeta casei de discuri îmi face sângele să fiarbă în vene și rânjetul relaxat pe care-l afișează tipul din fața mea mă face să văd stele verzi.

– Dă-te dracului, Redmayne!

El râde cu vocea lui baritonă, una dintre armele principale împotriva sufletelor impresionabile de fete care au descoperit alternativ rockul. Sau tatuajele de pe gât și brațe. Sau fundul solistului în pantaloni de piele. Ce anii '80!

– Îmi plac tipele cu gura spurcată, îmi aruncă, apropiindu-se de mine și întinzându-mi bricheta lui.

Aproape că-mi dau ochii peste cap: normal că până și bricheta lui trebuie să fie un obiect atât de diferit de cele ale muritorilor de rând. Însfac bricheta argintie, de modă veche, probabil o moștenire de la bunicul sau ceva, și încerc să-mi aprind țigara, dar universul nu ține astăzi cu mine.

Redmayne o ia din mâna mea și o aprinde dintr-o singură mișcare.

– Aș prefera să nu o strici, îmi place mult, spune, ținând palma căuș pentru a proteja flacăra de vânt.

Îmi aprind țigara și trag fumul cu o poftă, de parcă de asta ar depinde viața mea. Într-un fel, în acest moment e singura metodă de a-mi păstra calmul – sau ce a mai rămas din el.

– Mai bine?

Nu am chef de discuții cu Jack Redmayne, care o face pe neutru și de fapt joacă cele mai măsluite cărți în politica companiei, așa că mai trag un fum și mă uit dincolo de balustradă.

Orașul se întinde în fața mea în toată splendoarea sa de iarnă târzie: frig înțepător, mii de nuanțe de gri și câteva rânduri de felinare aprinse care străjuiesc șoseaua. Arată de parcă ar fi un loc perfect unde să te muți cu familia – aproape idilic, cu o

rată scăzută de criminalitate, Falmouth inspiră numai încredere. Și are o groază de locuri înalte sau plaje, de unde poți vedea oceanul tot anul. M-am mutat aici, în Massachusetts, din mai multe motive. Primul, pentru că voiam să fiu departe de viața de înainte de moartea mamei mele. Al doilea, pentru că tot ce-mi mai doresc este să cânt la tobe. E singurul lucru pe care știu să-l fac și care are sens pentru mine. Dintr-un noroc nesperat am ajuns de la a preda lecții de tobe în particular la a semna un contract cu cea mai mare casă de discuri din zonă, *Under Gwynn Armour Records*, sau *UGAR*.

Sunt de două luni aici și deja am ajuns la cuțite cu Arthur Boone, cântărețul de muzică country cel mai bine cotate în prezent în acest gen muzical, cel puțin la capitolul număr de spectacole și număr de bilete cumpărate în timp record. Nu mă omor după muzica lui, care e decentă, dar individul e de ultimă speță și asta e, de fapt, buba. Îmi cam amintește de cineva pe care aș vrea să-l șterg complet din memoria mea.

Și ca să fie treaba treabă, la nici o săptămână după ce am încheiat un contract de parteneriat cu *UGAR*, compania a decis să îi ia pe *Viciousness* sub aripa lor, după ce trupa-senzație a avut niște neplăceri cu casa de discuri de la care au venit.

Tot ce știu despre *Viciousness* știu împotriva voinței mele, asta să fie clar. Muzica e bună, versurile la fel, mișcă, înțeleg de ce adolescentele, în special, sunt așa de îndrăgostite de melodii. Nu înțeleg de ce le strălucesc ochii după membrii trupei, în special după Redmayne, pe care-l observ cu coada ochiului cum rânjește acum satisfăcut de ceva.

Uneori are o moacă de-mi vine să-l scutur – arată ca un cățel spășit, dar când ajunge pe scenă, se transformă complet. Se îndreaptă spre treizeci de ani, dar încă poartă ocazional pantaloni de piele și geci din blug. Pun pariu că au fost aruncate

să fie sfâșiate de câini, apoi prinse cu ace de siguranță sau cusute alandala și aduse de naiba știe ce stilist vestimentar care se ocupă de costumele de scenă ale băieților, pentru a-i îmbrăca în cel mai ridicol mod posibil. Anii 80, ăsta e vibe-ul.

– Pun pariu că te gândești la mine, pisicuțo, spune el, făcându-mă să mă încrunt.

Îl privesc, deloc impresionată, pe cel mai hot bărbat din industrie la momentul de față, conform threadului de pe Reddit pentru alternative rockstars.

– Ești chiar aici, în fața mea, gesticulez cu țigara, dacă ai impresia că-mi doresc compania ta și în capul meu, trăiești într-o lume paralelă, prietene.

Redmayne râde, și ce mă enervează cel mai mult e că mereu râde cu poftă, fără a se sinchisi de hăhăitul lui nu tocmai elegant – dar destul de atrăgător, obiectiv vorbind.

– Pot fi chiar mai aproape de atât, murmură el, făcând un pas spre mine, astfel încât pot distinge ce scrie pe tricoul lui: *vacă*.

Individul, că e de la drogurile de care s-a lăsat acum câțiva ani, că așa e el, diliu, are poate o sută de tricouri negre, făcute la comandă, și pe fiecare e tipărit un cuvânt, din nou și din nou, în dreptul inimii, arătând de la distanță ca o figură geometrică.

Nu am avut niciodată ocazia să stau așa aproape de el – cu excepția acelei seri, de care el nu-și amintește – așa că habar nu aveam ce scrie pe tricourile lui, deși recunosc că mă rodea curiozitatea.

– De ce *vacă*?

Se uită în jos, la pieptul său, zâmbind cu colțul gurii.

– Sunt animale mișto, fără ele, hamburgerul nu ar mai fi același lucru.

Redmayne e imposibil – și dus cu pluta. Mă bucur că nu am avut de-a face cu el în primii ani ai valului *Viciousness* –

omul e insistent rău și știu din auzite că nu are nicio jenă în a sâcâi pe cineva până când obține ceea ce vrea. Încerc să mă gândesc ce ar vrea de la mine, dar nu găsesc niciun motiv plauzibil.

Vrea să mai spună ceva, dar e întrerupt de propriul telefon, care sună insistent. Redmayne se uită lung la ecran, se încruntă, și abia apoi răspunde.

– Ce e?

Nu știu ce și cu cine discută, dar ceea ce aude îl face să se schimbe la față. Devine alb ca varul, iar negrul părului său contrastează cu obraji cadaverici.

– Vin de îndată, aruncă, deja luând-o la goană de lângă mine și dispărând pe ușa ce duce spre acoperiș.

Îmi termin țigara, o arunc peste balustradă și îmi adâncesc mâinile în buzunarele hanoracului. Nu mă pot abține din a mă întreba ce s-a întâmplat – nu l-am mai văzut pe Redmayne atât de serios, atât de afectat, probabil că niciodată. Pare aproape uman, tangibil, la fel ca noi, restul de muritori din acest loc.

Conduc pe pilot automat, înjurând traficul de la ora cinci și rugându-mă – nici nu știu cui – ca Ryan să fie bine. Dintre noi toți, e singurul care nu s-a lăsat de drogurile nasoale, iar asta e cea mai mare problemă a *Viciousness* din prezent.

Turneul nostru național începe în două săptămâni și totul e pus la punct, mai puțin ce prafuri trage Ryan pe nas. Îl sun pe Shane, chitaristul trupei și cel mai bun prieten al meu, și răspunde după primul sunet.

– Suntem la spital, zice el fără să-l întreb, l-au preluat și e resuscitat acum, nu văd nimic, sunt prea mulți medici călare pe el.

Strâng volanul în mâini și simt cum panica începe să crească în mine.

– Ethan?

– Rezistă, momentan, șoptește Shane, dar știi cum e.

Ethan, deși e fratele mai mic al lui Ryan, e mult mai responsabil, poate cel mai responsabil dintre noi toți, și el e cel care l-a găsit pe Ryan făcând supradoză și data trecută. Expir, accelerând și trecând pe roșu.

– Ajung în cinci minute.

Spitalul miroase așa cum îmi amintesc – a dezinfectant, mâncare de cantină și a boală. Îl găsesc repede pe Shane – e mai înalt decât majoritatea celor din sala de așteptare și-l ține de umăr pe Ethan, care se abține să nu plângă.

Mă apropii de ei, căutând răspunsuri în privirea chitaristului.

– E la terapie intensivă, expiră el, e viu.

Simt cum ușurarea mi se revarsă prin vene și îi îmbrățișez pe cei doi prieteni ai mei. Nu sunt doar membrii trupei, sunt băieții alături de care am crescut, am fondat *Viciousness* și am cucerit lumea. Și acum unul dintre noi lipsește, luptând pentru viața sa, iar asta nu e ușor pentru nimeni.

– E bine că l-ai găsit, murmur, după ce ne desprindem unii de ceilalți.

Ethan își șterge cu dosul mânecii nasul – nu își ascunde lacrimile.

– I-am zis să o lase mai moale cu oxy, nebunul a ajuns să ia direct de pe stradă, cine știe ce mizerie a luat acum. M-am dus să iau țigări și când m-am întors, era pe jos, nu respira.

Îl lovesc ușor pe umăr pe Ethan. E cel mai mic dintre noi și, în comparație cu Ryan, e cu picioarele pe pământ, preluând în timp rolul de mama trupei. Nu a stat nici el de-o parte de droguri și încă mai ia ocazional, dar e foarte clar că dintre noi toți, Ryan e cel care e în cădere de ceva vreme. Își pierde controlul și știu că, deși nu a vrut să recunoască, s-a legat cu oameni dubioși și cred că începe să aibă probleme financiare.

– Când se trezește, jur că-l omor, spune Ethan, furia și durerea amestecându-se în cuvintele sale. I-am zis de mii de ori, turneul ăsta e la fel de important ca și primele și avem atâtea de pierdut, dar el face una ca asta!

– Hai să o luăm încet, îl ia cu calm Shane, mai întâi să se trezească, să îl putem vedea, apoi decidem ce facem, bine?

Ethan îl privește sceptic.

– E fratele meu, și-l știu, la fel de bine cum îl știți și voi. Nu avem cum să ignorăm elefantul din cameră: Ryan e în

derivă și dacă o ține așa, mai devreme sau mai târziu nu o să mai fie nimeni care să-l găsească la timp.

Mă privește și cunosc expresia din ochii lui: rușine și vinovăție.

– Nu va rezista vieții de turneu.

Nu-i răspund, dar sunt complet de acord. Shane îl mai bate o dată pe umăr. Între noi se lasă o tăcere apăsătoare, întreruptă de o asistentă:

– Familia lui Ryan Price?

Ethan face un pas spre ea.

– Sunt fratele lui, iar ei sunt...

– Da, știu cine sunteți, spune scurt asistenta, încheind subiectul. Îmi pare rău că s-a ajuns aici, îl privește ea pe Ethan, dar presupun că nu e prima dată?

Basistul aprobă tăcut din cap.

– E stabil acum, puteți să mergeți la el, cinci minute pe ceas, nu mai mult. Îl vom ține peste noapte, pentru a ne asigura că e OK.

Nu avem ce obiecta și ne facem drum spre camera unde stă Ryan.

Abia aici, într-o cameră complet albă, îmi dau seama cât de mult a slăbit Ryan. Stă culcat, conectat la mai multe perfuzii, e îmbrăcat în halatul de un alb murdar al spitalului și ne privește cu ochi înfundați în orbite.

– Am dat-o-n bară rău de tot de data asta, nu-i așa?

Baritonul lui acum e o voce slabă, iar asta-mi dă fiori. Ryan arată de parcă mâine-poimâine va dispărea cu totul.

– Cum te simți? Întrebă Shane, în timp ce Ethan rămâne în cadrul ușii, ținându-l pe fratele lui mai mare cu privirea.

Ryan râde, dar fără pic de amuzament.

– De parcă m-am întors din morți.

– Dacă aș putea, ți-aș da o palmă acum de nu ai mai ști ce e cu tine, mârâie Ethan din ușă. Ce naiba era în capul tău? De câte ori am discutat același câcat, să o lași naibii cu prafurile de pe stradă?

– Ușurel, Ethan, nu e timpul, încerc să-l potolesc, dar numai o tornadă ar putea să-l oprească pe basistul nostru odată ce se pornește.

– Pe dracu', acum e timpul, mi-o retează el, privindu-l ținută pe Ryan. Era să crăpi, înțelegi? Era să crăpi ca ultimul tâmpit, asta după ce era să mai dai ortul popii acum trei luni, mai ții minte? Am discutat cu tine și ai ținut-o că totul e în regulă, dar e clar că nu e!

Ryan tace, strângându-și mâinile în pumni. Nu-l privește pe Ethan și știu că îi e rușine.

– Poate mai bine discutăm asta după ce te externează, spune Shane, privind când la unul, când la celălalt. Ne bucurăm că ești cu noi, îi zâmbește lui Ryan, lovindu-l ușor pe picior, după ce ieși de aici, o să discutăm ce e de făcut.

– Nu e nimic de făcut, fir-ar, intervine Ethan, dependența ta e un cancer pentru toată lumea, înțelegi? Poate te doare-n cur că mori ca prostul de la fentanyl, sau mai știu eu ce mizerii mai ieși, dar cu noi cum rămâne? Cu *Viciousness*? Cu turneul? Cu mine, în morții mă-sii?

Mă încrunt.

– Lasă astea, că nu sunt relevante acum...

– Ba sunt, și foarte, mă întrerupe Ethan, privindu-și fratele. Te iubesc, tâmpitule, așa dependent cum ești, îi spune, făcându-l pe Ryan în sfârșit să-l privească în față, dar ai pierdut controlul și ți-ai băgat ceva în ele de responsabilități. Te doare-n cur de ce se întâmplă cu ceilalți și de cum deciziile tale influențează viața atâtor oameni – și nu mă refer doar la noi patru, arată el prin cameră.

Ryan oftează, își desprinde ochii de Ethan și se uită pe fereastră.

– Nu vreau viața asta, spune el cu o voce stinsă. E... de rahat, și știu că tu, dintre toți, suferi cel mai mult. Dar... Nu pot, înțelegi? Nu pot să mă las!

– Ai fi de acord să te internezi la o clinică de dezintoxicare?

Întrebarea lui Shane ne ia pe toți prin surprindere.

– Ce? Nu-i ca și cum avem altă opțiune, nu? Îl privește pe Ryan. Știi și tu, știm și noi, că în secunda în care pleci de aici, o iei de la capăt. Vorba oricum e deja lăsată liberă pe net, arată el cu capul spre televizor, acum închis. Nathalie are o tonă să acopere și să dea `nșpe declarații, e cel mai bun manager PR din câți am avut vreodată și a recunoscut și ea că bomba asta e cea mai nasoală din câte am aruncat de când lucrează pentru noi. Așa că singurul lucru corect pe care poți să-l faci acum, și față de tine, și față de noi, de companie, de fani, este să încerci să ieși din groapa asta.

– Cum rămâne cu turneul? Bâiguie Ryan, uitându-se la noi pe rând.

Scutur din cap. Sunt liderul, deciziile cele mai grele cad pe umerii mei.

– Voi vorbi cu Dennis și cu Janice, îi menționez pe managerul A&R și pe managera noastră de turneu. Cred că varianta asta, cu dezintoxicarea, e prima pe lista lor.

Ryan se lasă moale pe pernă, privind din nou pe geam.

– Îmi pare rău, șoptește, deși știe că cuvintele lui nu pot schimba nimic.

– O să găsim un alt toboșar, decretă Shane, UGAR se va ocupa de asta, chiar dacă e așa, din scurt și deloc ideal. Tu să te faci bine, OK?

– Și să nu dai înapoi cu decizia asta, adaugă Ethan. Cel târziu mâine dimineața vom stabili unde te ducem, acum odihnește-te.

Ryan îl privește cu ochii împăienjeniți.

– Îmi pare rău, rău de tot, frate. Sunt o dezamăgire.

Chipul lui Ethan se mai relaxează și o umbră de zâmbet îi trece peste buze.

– Ești fratele meu și o să fiu lângă tine mereu, chiar și atunci când dai cu bâta-n baltă. Chiar și în halul ăsta.

Eu și Shane mergem până la automatul de cafea, lăsându-i pe frați să discute ce au de discutat.

– Am cam belit-o, spune pe șleau Shane, ne trebuie toboșar nou, de unde-l scoatem?

Expir, și, nu știu de ce, în fața ochilor mei apare chipul tipei de pe acoperiș.

– UGAR e ditamai compania, trebuie să avem de unde alege, nu?

Am încercat să-l ignor pe Arthur în dimineața asta, când m-a abordat în stilul lui libidinos, întrebându-mă despre ce culoare vor avea tricourile mele pentru turneul lui. Nici măcar nu am trecut pe la Mary, care se ocupă de partea asta. Nu am niciun chef să mă cert acum cu vreunul dintre ei pentru în ce să mă îmbrac în turneul lui Arthur, când mai mult ca sigur nici nu voi fi vizibilă pe scenă și oricum nimănui nu-i pasă de toboșar, mai ales la un concert de muzică country.

Strâng în mână bețișoarele, simțindu-le lemnul rugos cum mă liniștește. Astăzi e o zi grea, și nu am vrut nici măcar să mă ridic din pat. Mai mult m-am târât până la sediu și am evitat cât am putut oamenii din UGAR. Nu am chef să văd pe nimeni, dar trebuie să ies din casă și să merg să-mi fac treaba ca să pot să trăiesc. Și să-mi iau țigări.

Ajung în studioul cu tobe, cercetând provizoriu tabelul de lângă ușă – astăzi nu e programată nicio repetiție pentru cineva anume, așa că asta e semnul de care am nevoie. Îmi aranjez tobele, învârt bețele între degete, încep încălzirea. Nu știu încă ce să cânt azi – sub nicio formă nu am chef să exerseze melodiile lui Arthur, așa că mă concentrez pe melodiile care îmi bătăuie mintea în ultima vreme.

Închid ochii și încep intro-ul de la *Throne*, apoi trec la *Running With Scissors*, și când sunt pe la jumătatea *Artificial Suicide*, mă simt ceva mai bine. Playlist-ul meu e mereu o

idee bună atunci când simt că nu sunt în apele mele. Apăsarea din piept e încă acolo, dar măcar pot să mă concentrez, pentru câteva clipe scurte, la altceva, la lumea din afara capului meu.

Nu-mi dau seama cum trece timpul atunci când sunt una cu tobele, iar asta e salvarea mea. Terapeuta cu care am câte o ședință săptămânal pe zoom îmi spune să mă axez pe ceva ce mă face fericită, sau măcar îmi ia gândul de la mama, așa că ignor bătăturile din palme și mai cânt *We Lose Control*.

Simt că m-am mai răcorit puțin, așa că îmi strâng bețele și părăsesc studioul. Pachetul de țigări aproape că îmi arde buzunarul de la pantaloni unde e și mă grăbesc să ajung pe acoperiș. UGAR au cea mai tare terasă pe acoperiș, de unde se vede o bună bucată din centrul Falmouthului.

Îmi place aici pentru că de obicei e liniște. Cum clădirea asta are doar două etaje, lumea iese de obicei la țigară direct afară, așa că terasa de multe ori îmi aparține în totalitate. Îmi caut căștile wireless prin buzunarul hanoracului, dar nu sunt acolo, așa că mă mulțumesc să-mi fumez următoarele trei țigări ascultând sunetele orașului. Se simte că iarna încă nu are de gând să plece, chiar dacă zăpada cam lipsește anul ăsta: culorile se estompează și griul și frigul acaparează orașul, promițând o noapte rece.

În minte mi se conturează, fără niciun motiv, amintirea unei toamne târzii, când toate culorile din jur păleau pe lângă zâmbetul mamei mele, ceea ce îmi strânge inima-n menghină. Mă forțez să mă gândesc la altceva, și de parcă universul ar ține cu mine, măcar o dată în viață, îmi simt telefonul vibrând în buzunar. E un număr necunoscut, dar răspund.

– Da?

– Bună Lily, ce mai faci? Unde ești acum? Sunt Dennis Albot, se prezintă el.